

Megtehetné, de nem teszi. Nem siránkozik, nem ostorozza a sorsot, helyette a legkritikusabb élethelyzetében bakancslistát írt és valósított meg.

Csinálja, amit mindig is, hamar befejezett sportolói pályafutása után dolgozik az atlétikáért, az imádott gyaloglásért, a tanítványaiért. Teszi mindezt 35 éve miskolci edzőként. A szerénységéről, sport iránti alázatáról ismert Szűcs József idén volt 60 esztendő. A kettős jubileum kiváló alkalmat kínált egy rendhagyó múltidézésre...

Hol találkozhattunk volna máshol egy borongós őszi délutánon, mint az atlétikai pályán, ahol versenyzői szinte családtagjukként, óriási szeretettel rajongták körül. A fiúk büszkén fogtak vele kezét, a lányok pedig puszival köszöntötték.

Beszélgethettünk hát - számomra megtiszteltetésként - sokadszorra az évtizedek során. Szűcs József történelmi időben, 1957-ben, Sztálinvárosban, a későbbi Dunaújvárosban született. 1970-től volt a Dunaújvárosi Kohász atlétikai szakosztályának a tagja, ahol Eső Pál és Paszternák László kezei alatt pallérozódott. Pályafutása elején be kellett ugrania a klub serdülő gyalogló csapatába, mellyel elsőre aranyérmesek lettek, ami meghatározta, eldöntötte a jövőjét. Miután edzője, Eső Pál Miskolcra szegődött és lett a DVTK Sportiskola atlétikai szakág-vezetője, 1975-ben ő is felkerekedett. 1983-ig gyalogolt a piros-fehéreknél, Fazekas Miklós és Farkas Ferenc irányításával. Három év felnőtt válogatott kerettagság után, a budapesti fedett pályás Európa-bajnokságon akasztotta szögére cipőjét, de már előző év októberében elkezdte egyesületében az edzői munkát.

Az 1985-ös, Douglas városában megrendezett világkupa-döntőn szerepeltek először nemzetközi porondon tanítványai. A nyolctagú magyar válogatottból hármat – Kollár István, Veréb Rudolf, Kánya Sándor - adott a Diósgyőri VTK. Balszerencsésükre, amikor is a formák alapján minden idők legjobb eredményét érheték volna el, Londonból köd miatt csak késve szállhattak fel, így a világkupa-döntő közepére érkeztek meg a helyszínre.

A pályafutás további időszakából - a teljesség igénye nélkül - is akad bőven kiemelni való. 1987-1993. között ő volt az edzője Szabenszky Anikónak, aki 1989-ben fedett pályás világbajnoki 5. helyet érdemelt ki, valamint indult az atlantai és a Sydney-i olimpián. Versenyzői közül 2004-ben, Athénban Dudás Gyula volt Miskolc egyetlen olimpikonja. Az „elnyúlhatatlan” Dudás Gyula közel egy évtizeddel később, a veterán világbajnokságon harcolt ki három ezüstérmet és lett a korosztály Európa-bajnoka. Eddig nem kevesebb, mint 46 felnőtt és korosztályos világversenyen - az ötkarikás játékok mellett - világbajnokságon, világkupán,

Európa-kupán, illetve Universiadén vettek részt sportolói, akik közül a már említetteken kívül Breznai Béla, Kocsis Zsuzsanna, Kovács Erika, Kapéri Levente, Nagy Etelka, Faragó Károly, Kovács András, Szilágyi Zsolt, Varró Katalin és Váradai Ibolya is többször magára húzhatta a nemzeti színű mezt. Márton Attila a svájci nemzeti bajnokság 100 km-es számában - a mezőny legfiatalabbjaként - a harmadik helyen végzett, ami előtte egyetlen magyarnak sem sikerült. Az ő pályafutását az első lépéstől az utolsóig segítette Bán László, aki korábban szintén az elhivatott mesternél gyalogolt. Meg kell említeni Szabó Tibort is, akivel 1996-2005. között Szűcs József együtt vezette a Diósgyőri Atlétikai Clubot (DIAC). A 2000-2005. között a B.-A.-Z. Megyei Atlétikai szövetség elnökeként is ténykedő mester munkája elismerésül kétszer kapta meg a „Magyar Atlétika kiváló utánpótlás nevelője” elismerést, 2001-ben ő volt a Miskolc Városi Sportiskola „Legjobb edzője” az egyéni sportágakban dolgozó kollégák közül.

A kiváló tréner 2005-ben a pályázatírástól a lebonyolításig részt vett a miskolci gyalogló Európa-kupa sikeres megvalósításában. Ezen kívül 14 országos bajnokságot, egyben nyílt nemzetközi versenyt hozott tető alá társaival Miskolcon. Az évek során háromszor kérték fel a DVTK labdarúgó csapatánál erőnléti edzőnek, ami külön kihívást jelentett számára.

2012-ben súlyos betegségét követően tolokocsiba kényszerült. Hosszú hónapokat töltött kórházban, ahol száznál több látogatója – sportolók, edzők, szakvezetők, ismerősök, barátok – volt, az ország minden részéből, sőt Ausztriából, Németországból, Svájcban és Szlovákiából is. Bizonyára nem véletlenül.

- Amikor öt évvel ezelőtt megműtötték, még a remény volt bennem, hogy bal lábam elvesztése után is folytatni tudom az edzői tevékenységet, amikor viszont 2013-ban újra műtőasztalra kerültem, és a másik lábam is veszélybe került, azt gondoltam, ha ez bekövetkezik, nekem végem van! – emlékezett vissza a nehéz időszakra Szűcs József. – Szerencsére nem következett be, 18 hónapos otthoni gyógyulás után térhettem vissza! A sok-sok látogató, a tőlük kapott szeretet és biztatás, az orvosok és ápolók önzetlen hozzáállása mind-mind sokat segített a felépülésemben, ezért ma is mindenkire jó szívvel gondolok. Az pedig, hogy dr. Szabó Brigitta, az MVSI Miskolc Városi Sportiskola Nonprofit Kft. akkori vezetője és a Magyar Atlétikai Szövetség – a Heraklész program edzőjeként, melyet 2000-től gyakorolhattam – egyaránt visszavárt, óriási erőt adott nekem a folytatáshoz. Ilyen támogatottsággal egyszerűen nem tehettem mást, mint maximális intenzitással vettem magam a munkába és azóta is igyekszem megértetni a fiatalokkal, hogy a gyaloglás nem könnyű sportág, sokat kell verítékezni a sikerért, de, ha ezt megteszik, hatalmas öröm és boldogság várhat rájuk! Visszatérésemet megelőzően módosítottam kicsit a 2012-ben felállított „bakancslistámon”. Szerettem volna elérni a bűvös 150-es számot a tanítványaim által megszerzett magyar bajnoki címek tekintetében, ma 154-nél tartunk. Még legalább egyszer világversenyre is szerettem volna eljutni, melyből hat sikerült. Ott akartam még lenni legalább egy külföldi versenyen, azóta ez a szám nem kevesebb, mint tizenöt. Vágyaim között szerepelt az újabb repülő utazás, melyből hat alkalom valósulhatott meg. 2012-től kezdődően újjászerveztük az MVSI gyalogló szakágát. Szakmai szempontból Rácz Pál, Sallai Anett, a tállyai Zempléni Árpád ÁMK tanára, volt tanítványom, továbbá a miskolci Könyves Kálmán Általános Iskolából Matiz László és Szabóné Korondi Ildikó támogatja a munkámat, csakúgy, mint a Miskolc Városi Sportiskola mindenkor vezetője, valamint Tigyi József szakosztályvezető. A Magyar Atlétikai Szövetség részéről dr. Urbán Ákostól kapok rendszeres segítséget. Tanítványaim, barátaim közül kiemelném Hornyik Petrát, Kovács Somát, Kapéri Leventét, Kollár Istvánt, Rácz Pált, Szabó Tibort és tanítványaim szüleit, akik a kórházban

eltöltött idő után napjainkban is maximálisan mellettem állnak. Két esztendeje, 26 év után újra találkozhattam rokonaimmal, sőt nyíregyházi unokaöcsémnek köszönhetően újra motorozhattam, ami óriási élményt jelentett számomra. 2016 kiemelkedő év volt pályafutásomban, és életemben. Tíz országos bajnoki címet nyertünk, Kovács Soma a csapat világbajnokságon és a junior világbajnokságon is címeres mezben szerepelhetett. Idén Kovács Soma az U23-as Eb-n és a gyalogló Ek-n, a felnőtt csapat tagjaként kapott lehetőséget, míg az ifjúsági Varga Dávid a junior Ek-n rajthoz álló magyar csapat tagja lehetett. Ami a jövőt illeti, az MVSI-ben végzett tevékenységem mellett, 2018-tól a MASZ „Tehetség-től a felnőttig” elnevezésű programjának egyik edzőjeként dolgozhatom. Az MVSI sportolói közül Kovács Soma a kiemelt kategóriában, Varga Dávid és Gál Vencel az alapprogramban, míg Bánk Leon, Szentmarjai Bálint, Konczvald Tamás és remélhetően Kocsi Elizabet a „jövő”-csoportban kapott helyet. A 2018-as céljaink között szerepel a győri ifjúsági Európa-bajnokság, ahol reményeink szerint Varga Dávid és Gál Vencel is rajthoz állhat. Ezen a versenyen lehet kvalifikálni az Argentínában rendezendő ifjúsági olimpiára, ahol egy magyar induló lehet. Nagyon bízom benne, hogy Kovács Soma jövőre ismét helyet kap a felnőtt válogatottban, melynek tagjaként egy évvel később ott lehet az Európa-kupákon. Vele kapcsolatos, szintén 2019-es elképzelés az U23-as Eb és az Universiade csapattagság kivívása.

Élete az atlétika

Ha a fentiekből nem derült volna ki egyértelműen, Szűcs Józsefnek mindenféle túlzás nélkül, a szó legnemesebb értelmében élete az atlétika. Hat évtizedéből 41 (!) évet töltött el, dolgozott le a diósgyőri stadionban, melynek átépítésének megkezdésétől fogva zömében az Ifjúsági sporttelepen, szombatoként pedig a Miskolci Atlétikai Centrumban teszi tovább a dolgát, számára ma is a világ legtermészetesebb módján.

Példa és példakép egyszerre. Hitével, akaraterejével, kitartásával, elhivatottságával, sport iránti alázatával, szerénységével, folyamatosan fejlesztett szakmai felkészültségével. Mindenkinek, aki így, vagy úgy elkötelezte magát a sport iránt. Azoknak a gyengéknek is, akik olykor lenézve kicsit a gyaloglást, a szemébe mosolyognak, veregetik a vállát, de a háta mögött többnyire csak legyintenek rá. Persze a 154 (!) magyar bajnoki aranyérem akár féltékenységre, irigykedésre is okot adhat...

Hassan Mirjam (balról), Tamás Dorottya, Molnár Boglárka, Kovács Soma, Varga Dávid, Bánk Leon és Konczvald Tamás mesterükkel, Szűcs Józseffel az Ifjúsági-sporttelepen.

(Fotó: Magánarchívum)